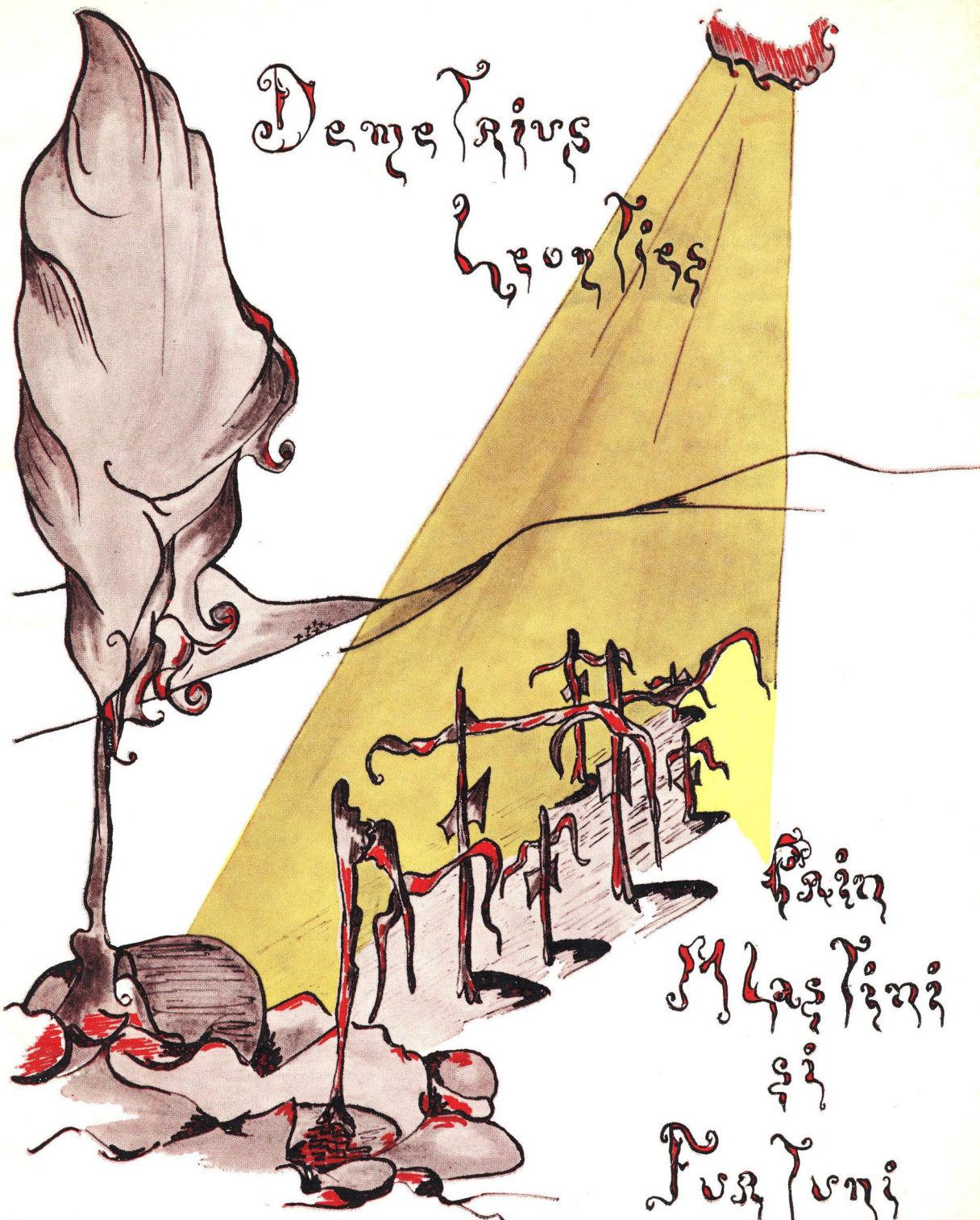

De meo hinc

hinc hinc

hinc hinc
hinc hinc hinc
hinc
hinc hinc

Demetrius LEONTIEȘ

PRIN MLASTINI ȘI FURTUNI
, ,

Editura DACIA — Rio.

Copyright by Editôra Dacia
1969

Cu ocazia celor 30 de ani
dela moartea

CĂPITANULUI
NICADORILOR
DECEMVIRILOR

Nov. 1938 — Nov. 1968.

EDITORA DACIA
Rua Figueiredo Magalhães, 771/601
RIO DE JANEIRO

Desenul de pe copertă de Rose-France DHELOMME

MOTTO

“Vor trimite să ne prindă și să ne omoare. Vom fugi; ne vom ascunde; vom lupta; iar la urmă, vom fi desigur răpuși. Căci noi vom fi puțini, urmăriți de batalioane și de regimente românești. Atunci vom primi moartea. Sângele nostru, al tuturor, va curge. Acest moment va fi cel mai mare discurs al nostru, adresat neamului românesc și cel din urmă!”

Corneliu Zelea Codreanu.

“Avem cu toții la dispoziție cea mai formidabilă dinamită, cel mai irezistibil instrument de luptă, mai puternic decât toate tancurile și mitralierele: *este propria noastră cenușe!* Nici o putere din lume nu va putea evita prăbușirea atunci când se menține pe cenușa unor luptători viteji, căzuți pentru Dreptate și Dumnezeu.”

Ion I. Moța.

IUBITE CITITOR

Iubite cititor, ce vei zări acum
sunt troiți ridicate la margine de drum,
capele luminate la marile răscruci
și suflete'ngropate sub miile de cruci,
de tot ce neamul a avut mai bun...

'nainte de-a începe, cer iertare
dacă condeiu-mi este dur și crud,
când te conduc pe drumul plin de sânge
al generației ce nu mai plânge,
căci zace sub pământul greu și ud,
sau stă crucificată 'n așteptare...

Cei ce s'or regăsi prin aste pagini,
vor retrăi trecutul legionar...
trecut dospit în cânt de răzmeriță,
cu trupul încordat ca un stejar...
Umili, se vor pleca sub o troiță
și vor căta pe morți prin cimitire...
Iubite cititor, pentru martiri
am scris această carte de citire!...

Iar cei ce-au fost străini de Legiune,
vor ști că mai există-o altă viață
prin care neamul merge cu Isus
și-și taie drum, prin negura de astăzi,
spre soarele ce-l mângâie de Sus...

— “Stau de veghe la fereastră,
visătoare...
Ce mai face dragu 'n astă clipă!
Vântul,
bate melancolic din aripă,
sufletul,
de așteptare, doare...

Înc'un tren s'oprește
scurt în gară,
înșelând speranțele-agitate...
înc'o noapte
plină, de singurătate...

Tainic și timid
se scurge-al nopții miez...
Oare stai și tu
pierdut ca mine,
când în nopții târzii
gândesc la tine
și 'n straiul de mire
te visez!...

Mai pune mâna ta
pe sânul stâng...
Aicea mă durea
ca niciodată.
Acuma a'ncetat
și nu mai plâng...
doar amintirea plânge
câteodată...

Apoi, mă mai durea
aici, la tâmpile,
când te simțeam plângând
în depărtare...
O, Doamne!...
Niciodată nu se mai întâmplă...

Las capul meu
în poala ta să stea,
iar trupul tot
grămadă la picioare...
Fă-mă, de azi, să uit
de tot ce mă durea,
când mă târam ca viermii
în cloaca fără soare!...

Tăcuți, intrăm din nou
 în umbrele 'ncăperi...
 Curând, ziua de azi
 va fi ziua de ieri!...
 În urmă cad zăvoare
 și răbufnesc lăcate...
 Un gong lovește 'n noapte,
 șapte și jumătate...

Cad frunze 'mbătrânite pe poteci,
 în jurul închisorii
 și pe aleea udă
 ce duce spre oraș...

Cu trupul umilit,
 în haine de ocaș,
 stau troiță răstignită
 la margine de drum...
 Un gong îmi spune 'n taină,
 că-i ora opt acum...

Din câte gânduri bune
 ce sboară 'n lumea largă,
 Un sol tăcut,
 țesut în gânduri line,
 ca o betea de lumină,
 se 'ndreaptă, Doamnă, către tine...

Îl torc încet
 și-l depăn drag la sân,
 îl strig apoi la gratii
 ca pe un imn păgân,
 îl murmur către cer,
 litanie divină!...

Dar grația e rece
 Și stelele suspină!...

Am suit,
 mări, suit,
 vârfuri mari
 legionari,
 peste creste
 peste văi,
 cârdurile de flăcăi...

Ne-am oprit,
 mări, oprit,
 între brazi,
 între stânci,
 sub zenit,
 lângă cer
 și curcubeu,
 aproape de Dumnezeu...

A lucit,
 mări, lucit,
 noaptea ca cleștarul
 când am scăpărat
 de Rarău amnarul

Și-am aprins,
 mări, aprins,
 sus pe vârfuri
 focul sfânt,
 ca să ardă
 timp de veghe,
 timp de vară,
 pentru Neam și Țară!...

Am jurat,
mări, jurat,
și la lună
și la stele,
să rămânem frați haiduci,
chiar de-o fi
să ne vâneze,
să ne pună
sub zăbrele
și sub cruci!...

PELERINAJ LA CIMITIRUL LEGIONAR
DIN PREDEAL

(Lui Lucian Caramlău și Gheorghe
Grigorescu, căzuți la 3 Sept. 1940,
la Vâlcele și Ion Butnaru, Șeful
Frățiilor din Suceava, căzut la
cutremurul din București din 1940)

Cu pietate 'ngenunchem în lutul
sfințit de ale voastre oseminte
și 'ntindem o ghirlandă
de picături de lacrimi
pe-aducerile-noastre-aminte...

Azi despărțirea ni se pare lină
căci au căzut troieni de ani de-atunci
pe sfânta baricadă 'nsângerată...
Dar uneori mai licăre sub spuză
câte-un tăciune rătăcit
din rănile ce ne-au durut odată...

O, pacea ce-ați aflat-o'n astă groapă
n'o turbură nici dușmani, nici furtuni.
Noi astăzi am venit umili
să vă cinstim martiriul,
și să luăm cu noi credința în minuni...

(fost Șef al Centrului Studentesc Iași
și Șef de Frăți de Cruce, căzut în
fața Palatului Telefoanelor la 22
Ianuarie 1941)

Ca o furtună peste apele senine
Legiunea ți-a ieșit odată 'n cale
și te-a luat din liniștea din vale
pe culmile de ger și vânturi pline...

Încercuit de mărețiile alpine,
pluteai în orizonturi imperiale
și-ți băteai joc de existențele banale
ce soarta în cătuși de lut le ține...

Cândva, te-ai aruncat de sus în valuri
și 'n toance ți-a sunat apoi sfârșitul,
ca un ecou ce s'a sfărmat de maluri...

Dar din ofranda ta se 'nalță mitul
și strălucesc a tale idealuri,
ca soarele când a atins zenitul...

Din străfund de neam
țâșniră vulcan
Legiunea verde
și-al ei Căpitan...
Vitejește poartă
prin furtuni
strigățul de luptă
venit din străbuni...

Prin surghiun și chin,
peste hotar,
ducem, Căpitane,
crezul legionar.
Ocrotiți de umbre
sfinte, de martiri,
noi pășim cu cerul
patrii 'n priviri.

I-auzim durerea'n
șuerul de vânt
și în nepătrunsul
glas de sub pământ...
Auzim cum strigă
dup'al ei stăpân
și-i vedem prin noapte
junghiul greu la sân...

De suna-vei mâine,
goarna luptei mari,
val-vârtej porni-vor
ai tăi legionari.

Și sub steagul tău,
cel sfâșiat și sfânt,
va lupta tot neamul
viu și din mormânt...

Din Albac tuna-va
Horia peste văi;
la Jii, Domnul Tudor
cu pandurii săi;
Vidrele cu Iancu
revoluționar,
peste munți și șesuri,
vifor legionar!

Pentru tine Neam,
și pentru Căpitan,
dor adânc de Țară,
strâns-am an de an;
am purtat prin volburi
steagul Gărzii sus,
ciuruit de gloanțe,
însă nu răpus!...

Din surghiun, tranșee,
astăzi te chemăm:
— Dă semnalul, moartea
cruntă s'o'nfruntăm!
Proaspete morminte
strigă către cer;
iar pornesc la luptă
Gărzile de Fier!...

PARADA MORȚII — PARADA ÎNVIERII

(In memoriam: ing. Ion Graur, farmacist Ion Voinea, av. Constantin Calin, stud. Gheorghe Papanace și teolog Zaharia Duhul, căzuți în bombardamentul din lagărul de concentrare Buchenwald (Germania), la 23 August 1944, și stud. Gigi Bădulescu, mort în acelaș lagăr în 1943)

Ieși-vor, Doamne, odată din adâncuri
martirii legionari, cu crucile 'n oblâncuri...

Și suflete de piatră
s'or muia
și-or plânge,
la înfricoșetoarea paradă de sânge...

Vor defila 'n cătuși,
în lanțuri grele,
— ca un blestem din cer —
cohorte și drapele
cu închisori pe umeri,
cu fețele brăzdate de durere,
cu rănile deschise de puști mitraliere...

Va fi atunci
parada morții pentru voi,
iar pentru noi,
— paradă de 'nviere!...

O, noapte de iad !
 O, noapte eternă !
 Nici stele nu pătrund,
 nici licări de lanternă...

Iar mustul humei vine
 și urcă 'n sus prin mine
 și mă disolvă...
 Îmi cresc din trup ciulini
 și ramuri de copaci...
 legende cu strigoi,
 cu vârcolaci...

O, cum m'aș duce, Doamne,
 la judecata cea din urmă!...
 Mi-e frică însă tare,
 prea bunule Părinte,
 că-Ți vei aduce greu aminte
 că am căzut în Buchenwald
 pentru Țară și Cruce...
 că 'n groapa comună
 m'au aruncat,
 cu cei ce Te-au urât
 și defăimat...

O, Doamne,
 cu oasele-acestea,
 goale și mizere,
 mă vei mai recunoaște oare
 la înviere! ?...

Peste trupu-mi înalt
 și tare ca oțelul,
 prăvăli-vor-se bulgări,
 îl va îngheța gerul...
 Apoi, îmi vor jeli,
 urlând spre cer, mormântul,
 dihăniile nopții,
 văzduhul sur și vântul...

Fără cămașe,
 fără de giulgiu,
 cu huma trupului
 pe humă,
 simți-voi țârna udă
 cum mă'nfioară
 și mă consumă...
 Și cum prin beznele
 de lângă mine,
 se'ntinde lutu'ncet
 prin vine...
 Cum mă apasă bolovanii grei
 pe buzele uitate
 de rude și femei...

Doar sălcii despletite și arini
 s'or apleca
 peste groapa-mi cu mărăcini...
 Furtuni s'or bate
 cu săbii grele
 peste somnul răsmerițelor mele...
 Voi mai simți o vreme
 cum trupul mi-l doboară,
 în timp ce sufletul
 către înalturi zboară...

Voi fi atuncea liber,
ca fulgerii din nori,
alături de Codreanu,
de Moța,
de Marin,
de Decemviri
și Nicadori...

VENI-VEI SĂ MĂ VEZI...

— “Te-am așteptat de ani
în pragul cu stafii
și te aștept și-acum,
dar tu nu poți să vii,
să-ți vezi bătrâna mamă
gătindu-se de drum...”

Curg zilele în șoapte,
curg nopțile pe rând,
iar moarte mă 'npresoară,
m'adoarme, așteptând...

Boci-mă-va doar vântul
și ploaia m'a jeli...
și va fi rece
și tare ud pământul...

Hei, fiule, pe groapă-mi
s'o'ntinde scai
și mărăcini
și mir...

Veni-vei să mă vezi
măcar în cimitir?...”

De-ar fi
să mai trăiesc odat
nu ca un prigonit
ori exilat,
ci ca un fiu de Domn
sau ca un rege,
m'ași revolta
și tot poteca străbătută
ași alege...

Căci mândru sunt de ea,
ca vulturul din stânci...
sunt liniștit
și împăcat,
ca apele adânci...

Mai am
o singură dorință-acum:
cei ce-mi găsi-vor trupul,
să-l îngroape
lâng'o fântână,
la răscruci de drum,
să-mi poposească legionari pe-aproape!...

De acum doina
noptilor târzii
n'oi mai zice-o'n fluer
codrilor pustii...
Nu voi mai plânge 'n cetini
dorul pribeag,
și nu le-oi mai șopti
ce mi-a fost drag...
O! vulturii din zări
n'or mai sbura
purtând pe creste
năzuința mea!...

Mă strânge greu
la glesne, astăzi, ferul,
iar monstrul de beton,
ascunde cerul
și-mi întinează, maică,
haiducia,
ce m'a'nfrățit
cu libertatea
și cu glia...

Dar ghemuit
pe marginea de pat,
mi-e pleoapa grea
de gândul împărat...
Vin codrii verzi,
izvoare și coline,
de îmi alină
rănile haine...

Degeaba mi-au închis
între zăvoare, anii,
și mi-au luat pistoalele,
dușmanii...
De mi-ar săpa încalte
groapa mâine,
eu port în suflet
basmelor bătrâne
și aurul sfințit
de pe ogoare...

Sunt Neamul ce doinește
și nu moare!...

CĂPITANUL

Chipul tău...
răsărit de soare pe Rarău,
munte sfânt
pentru cei ce cată 'n sus,
către semnul
ce 'n zenit l-ai pus,
să frământa
generații de-arândul,
până ce-o veni vremea
și ți s'o'nplini gândul...

Iubirea ta...
mană pe ogoare,
balsam pe răni de închisoare,
iertare pentru cei ce te-au bârfit,
te-au strangulat, într'un gest dement
și ți-au turnat pe trupul de Arhanghel,
vitriol și ciment...

Cuvântul tău...
săbie 'ntre două lumi:
una ce trăiește
din nedreptăți și prigoane,
alta ce se naște
în temniți — la icoane...

Gândurile tale...
pentru omul de azi,
aspre și cumplite,
legi pline de vreri
peste speranțe neîmplinite...
pentru omul de mâine,
orizonturi deschise,
legi de vise...
peste speranțe și vise...
pentru generațiile viitoare,
evangelii pe altare,
legi pline de cuprinsuri,
peste vremi și întinsuri...

Unde-om mai poposi,
o, Doamne ! mâine...
cari prieteni ne-or mai găzdui...
și ce destin,
destin de câine,
ne va mai ocroti...
Cine sub cer strein,
ne va primi mânia,
ne va iubi ca frați,
sau ne va plânge agonia ? !...

Nu-Ți pare că ne-ai încercat
prea mult...
Nu-Ți pare că ne-ai amăgit,
lăsând pe cei la suflet goi
să te târască
 din lumină
 în noroi ? !...

O, Doamne !
unde îți este așezarea
înaltelor dreptăți ?...
Și'n lume,
pe cine ai lăsat să'mpartă,
 pământ
 și libertăți ? !...

Hoinar, din loc în loc,
mereu în căutare,
eu nu-mi găsesc, de mult,
în nicio casă, stare...
 Ca un dulău,
 fără stăpân,
 străin pe veci,
 străin rămân !...

Colind de ani de zile,
prin țări tot mai ciudate,
cu'n colț de pâine'n buzunar
și catehismul legionar...
 Colind,
 colind mereu,
 uitat de semeni,
 uitat de Dumnezeu !...

Neînțeleș de oameni
și de timp,
primit cu îndoială
și privit pieziș,
 eu, poate,
 nu-mi găsesc,
 nici în mormânt,
 acoperiș !...

Același soare
scaldă ca la noi,
ogoarele bogate
și munții cei semeți...

Dar oamenii de aici,
streini la suflet și la port,
n'au milă de drumeți...

Târziu în noapte,
când privesc spre cer,
n'aud tălângi,
nici buciururi în zare...

Nici toaca dela schitul dintre brazi,
nici doina jeluind
în depărtare...

O, Căpitane !
În pădurea Tâncăbești
te-au strangulat
pentru arginții grei
cu treisprezece buni flăcăi
în noaptea Sfântului Andrei !...

În timp ce de-acolo
de unde te-ai rupt
se'ntindea
uriașe umbra ta...
și tot creștea
din poartă 'n poartă
pe Țara 'ncremenită 'n spaimă,
peste suflarea moartă...
Plecat-ai Sus
și ne-ai lăsat,
în codrii plini de fiare,
să ducem mai departe crezul
Mișcării Legionare...

Am rămas pela răscuri
de drum,
de vveri,
la marginea soartei
de mâine și de ieri...
cu sufletul senin
străpuns de-un colț de cer,
dar trupu 'n închisori
cu lanțuri la picioare...
hiene ne pândesc la cotituri
și croncănesc pe'ntinsuri
corbi și cioare...

Trecură de atunci atâția ani!
Și vor mai trece poate,
Căpitane!

iar noi,
huliți sărmani,
cu fiecare an trecut,
suntem tot mai bogați
în cruci
și în dușmani!...

O, NEAM CREȘTIN!

O, neam creștin!
născut din cremeni
și din foc...
câte puhoai n'au trecut
dar nu te-au smuls din loc...
O, câte cruci,
nu ți-a fost scris să duci!...

Din taige mongole,
din tundre blestamate,
s'au năpustit ca ciurma,
păgânii peste sate...
arzând ogoare,
secând isvoare,
stingând tăciunii din vatră...
De mii de ori
în viața-ți sbuciumată,
nu ți-au lăsat
nici piatră pe piatră...

Doar legea strămoșească,
doar portul și graiul,
ascunse în desigur de munte,
printre urși și păstori,
au supraviețuit
valurilor crunte de năvălitori.

Apoi,
porniră cnejii și voevozii,
din Tatra, din Pind, din Carpați,
să strângă din nou în mănunchi
răsleții frați...

Cu Mircea cel Bătrân
și cu Stefan cel Mare,
porniși pe drum de glorie,
iar cu Mihai Viteazul
te-ai ridicat o clipă
și-ai strălucit
în istorie...

Apoi, cu Horia,
pandurul Tudor
și Iancu Tribunalul,
ai sguduit gloatele
și-ai deșteptat munții
unul câte unul...

Dar numai în Codreanul
tu ți-ai găsit destinul
și Căpitanul!...

SUNAȚI ALARMA !

Sunați alarma'n patru vânturi,
ecoul să-i răsune
la capăt de pământuri...
istoria s'o răscoale'ntruna,
veacuri de veacuri
după ce s'a stins furtuna!...

Sunați-o în vaduri repezi,
în munții sălbateci,
în văile-adânci...
din coclauri în coclauri,
din stâncă în stânci...
Spre Tisa,
spre Nistru,
spre Dunăre,
spre Mare,
spre dincolo de zări,
răsdincolo de hotare!...

Din miez de țară
până'n Sibirile calmuce,
sunați alarma
pentru cruce...

Și-or țâsni din groapă cruciații
și din letargia lor, Carpații,
îngropând sub stânci și brazi,
șleahta de tovarăși
de ieri,
de totdeauna
și de azi!...

Hei, dela Jianu
la Codreanu
plânsu-și-a neamul
aleanu,
plânsu-și-a Țara
urgia,
blestematu-și-a
domnia ! . . .

Hei, fârtate,
câte visuri sfârâmate
câte lacrimi și'nchisori !
Suflete de vânzători,
neam și Țară'n
grabă mare,
scos-au totul
la vânzare ! . . .

Unde-i Țepeș,
unde-i Tudor,
să mi-i lege
cete, cete,
și să-i ardă,
măi băiete . . .
ori să-i strângă
de sub soare
să-i înghesuiscă'n
mare ! . . .

Codru-i verde,
iarba creată,
mijit-a de dimineață
amărâtu-mi-s'a boală
de-așteptat
cu mâna'n poală

nici că-i moarte,
nici că-i viață ! . . .

Măi Jiene,
măi Codrene,
măi haiduce,
somnia nu te lase'n pace,
când ți-e patria
pe cruce
și Românu'n lanțuri
zace ! . . .

Soate murgul
din ascunsuri
și pistolul
din rugină . . .
Sună goarna
spre apusuri
să se-audă'n serpentină . . .
Și-or veni
voinici de os
și călare
și pe jos,
cu ghioage
și puști de foc
să mute munții
din loc ! . . .

Hei, dela Jianu
la Codreanu,
plânsu-și-a neamul
aleanu,
plânsu-și-a Tara
urgia
blestema-tu-și-a
domnia ! . . .

Graiu din veacuri se aude,
în Carpați răsună goarna...
De prin dacile abruide
se strâng cetele de Moți,
lăsând soațele cu grija
de ciubere și de roți.

Horia, Cloșca și Crișan,
Iancu, Bărnuz, Mureșan,
toți tribunii,
cu Șaguna,
cu Balint
și cu Șincai,
ca strigoi
vin într'una,
chiuind
din plai în plai...

Iar din funduri
de istorii,
Daci și Geți
— nemuritorii —
se coboară de pe creste...
Decebal
și-ai săi răsboinici
își strâng caii de căpestre,
lângă Sarmisegetuza...
Regele Boerebista
și cu popa Deceneu
au sosit
să'ngroașe ceata
oștilor lui Dumnezeu...

De pe coastele vâlcene,
din Lupeni,
din Petroșani,
curg armile oltene...
Jianu, Tudor
și alți Bani,
își dau mâna
cu hatmani,
din Codrul Cosminului,
la Poarta Hotinului...

Basarabii și Musății,
adună în grabă frații,
de prin munți
și bărăgani
și'tind tabăra'n Focșani...
Ștefan Vodă și Bogdan,
Mihai și cu Brâncovean,
țin cu Vodă Cuza sfat
și cu cnejii
din Banat...
Cătu-i Țara,
lungă, lată,
nu te vezi
de-atât'armată!...

Din Rarău
pornesc Codrenii,
că-s iar vremuri de bejenii...
Moța,
Banea,
Nicadorii,
se adună toți feciorii

de sub pietre
de mormânt,
căci s'a dat
semnalul sfânt.

Strâns-a ce-are mai bun
neamul,
în frunte cu Căpitanul,
pentru lupta cea măreață,
pentru dreptul nos'
la viață...

Hei,
nicicând n'a mai fost
nuntă,
ca'n această
oră cruntă;
și nicicând n'a fost
mireasă,
moartea mai la ea acasă...
Căci dușmanilor
nebuni,
neam de Muscali
și de Huni,
le-a venit azi
ceasul mare,
să plătească
înzecit,
pentru veacuri de'ncălcare,
pentru tot ce-am suferit!...

DESTIN VALAH

Voit-a Domnul
să trăiești sărac,
cu fruntea 'n tină,
flămând,
desculț,
de veacuri până azi...

în Țara holdelor înalte,
a minelor de aur,
a codrilor de brazi...

Voit-a Domnul
să strângi în brațe soare
pentru ciocoi
de veacuri și de azi...

cu mâini bătătorite,
cu spete 'ncovoiate,
cu geamătul pe buze
și jugul pe grumazi...

Oare voi-va Domnul
cândva
să-ți dea și ție
o rază de lumină
o rază de dreptate,

s'o pui
pe sufletul trudit,
pe fruntea 'nsângerată
pe mâinile-ți crăpate...

Deschideți sufletul
și dăruiți fărâme de credință
celor ce poticnesc
prin mlaștini și furtuni...
ce rătăcesc în hâu,
cu traista plină de'ndoieli în soartă
și bat, târziu de tot,
cu desperare 'n poartă...

Iar de vă clătinați
voi înșivă, în drum,
mușcați de îndoieli
și sgribiliți de frică,
rugați-vă la Domnul,
icoanelor prea sfinte,
și așteptați o stea
să vă conducă pașii, înainte...

Dar nu loviți,
o, nu loviți în Magi
și în Profeți...
de steaua nu se-arată
și viața vă recheamă
avidă, lângă ea...
Cel ce-a vândut pe Domnul
pe treizeci de arginți,
nu și-a găsit nici astăzi,
liniștea!...

Te port de-alungul drumului
prin țări străine,
adânc înfiptă'n taina
vieții mele...
Mai vie,
mai frumoasă ca'n trecut...
Te strâng ades la pieptu-mi,
te sărut
și'ngenunchiez la chipul tău
în vremuri grele.

Te strâng vârtos
când forțele mă lasă
și poticnesc,
în drum târziu spre casă,
când trupul mi se'ndoaie
și ochii mi se'nneacă
în picături de ploaie...

Tu singură mă scoți
din mlaștini,
tu mă înalți spre vreri,
când sufletul mi-e gol
de primăveri!...

Cum vrejul viței urcă
după brumă,
cu boabele spre soare,
cum vântul și furtuna
nu-l răpune,
deși-l îndoiaie,
așa mă porți, icoană,
prin calvar,
și-mi zămislești
puteri
cu al tău har...

Pe zi ce trece'ntre străini
mi-e chipul tău mai drag
și parcă tot mai mare
e flacăra
ce arde'n locul care
desprinsu-m'am din prag!...

MĂRTIȘOR LEGIONAR

Coboară Arhanghel, cu spada de foc,
În fruntea revoltei valahe.
Se scoală morții și viii din jug
și sună alarma din creștet de munte
spre Tețina, Dunăre, Tisa și Bug...

E ceasul când Neamu-și croește destin,
strivind tirania păgână.
Pe ruguri, strigându-și credința spre cer,
primește-i jertfa deapururi creștină,
câci neamuri sfărâmă cătușe... sau pier!

Ai sosit cu-atâtea lucruri
de tot felul,
Moș Crăciun,
să ne vezi,
și să ne bucuri,
vrăjitor bogat și bun!...

Fost-ai însă, dragă frate,
cu ochi calzi
și barba blândă,
pe la casele uitate
de prin Țara cea flămândă?...

Câte nopți n'am stat de pază
să te văd
pornind din cer
și-aruncând
din sac o rază
pe cortina cea ce fier!...

Să'ncălzească'ntreaga Țară
glia, apele,
Carpații,
să tâșnească'n
viață iară,
beți de libertate, frații!...

Pornit-ai pribeag
la drum,
mult iubite
Moș Crăciun.
Coborâși din vârful
de nea,
lung e drumul,
traista grea...
dar mai greu
e dorul meu,
dor de neam...
dor de Rarău...

Hei,
dincolo de cortină,
a murit
orice lumină...
a murit
orice dreptate
și speranța'n
libertate!

Moare Țara
de venin,
de Marx,
Engels
și Lenin...
Mor de norme
de 'ndustrie
boii'n jug,
struguri'n vie!...

Moș Crăciune,
te grăbește
și spre Răsărit
pornește !
Acolo
începe viața
cu 'ntunericul
și ceața . . .
Tu cu bezna
te strecoară,
ca o pasăre
ce zboară,
până'n sufletele
frânte
și le fă din nou
să cânte . . .

Aprinde câte-o lumină
în bordeie
ce suspină . . .
Dă-le viață
și putere
și credința'n
înviere ! . . .

Se lasă amurgul
pe gratii,
pe ziduri,
și vine noaptea cu neliniști.
A câta noapte oare,
de când îmbătrânim în ocnă,
de foame și de chinuri ? . . .

— “Unde ți-e pâinea, Doamne,
și zâmbetul de soare ?
Eu nu le văd
și nici le simt,
de după gratii și zăvoare ! . . .

O, pâinea
și lumina-adevărată,
le-au prins în astă Țară
și le-au svârlit aici
în glod
și sub lăcată.

Azi,
pâinea și lumina
promisă de profeți
și de eroi,
se ofilesc
în ziduri de'nchisori . . .
și putrezesc
la umbră de scaieți . . .

— “Azi,
pâinea și lumina,
sunteți voi !”

— “O, Doamne, Tu ești bun,
prea bun, cu fiul Tău,
ce zace'n cloaca asta scundă.
O, nu fi supărat
de blasfemia mea,
când bine știi că mă târâsc
ca viermele'n noroi
și nu văd pâinea
ce mă hrănește...
nu simt lumina,
ce mă inundă!...

Dar cine s'ar încumeta
ca să pătrundă,
nepătrunsă legea Ta
și planurile ce le ai
cu noi,
ce astăzi apărem
năpăstuiți de Tine...
O, iartă-mi, Doamne,
gândurile negre
ce-au încolțit din acest mucegaiu
ce s'a ascuns aici
de brațul Tău
și m'a încercuit pe mine!...

LEGENDA LEGIUNII

Pe un vârf de munte,
în vremuri cărunte,
urcă în suman,
un om năsdăravan.
Pe Rarău în sus
îndată s'a pus,
cu flăcăi de rasă
să clădească-o casă,
casă legionară,
pentru Neam și Țară!
Hei, din zori de zi,
cântec s'auzi,
până'n nopți cu lună,
plin de voie bună!...

Brațele vânjoase
cărau bârne groase
și săpau în glee,
adânci temelii;
ridicau spre nori,
zid și căpriori;
prin colți de granit,
tăiau drum de mit,
cale legionară,
pentru Neam și Țară!

Și cum tot săpau,
cântece cântau,
de răsuna valea,
se prăpădea jalea,
ce ne-a cătrănit,
neamul prigonit.

Țurcanii din vale,
se opreau din cale
și vrăjiți de cânt,
și de-al lor cuvânt,
apucau toporul
să-și aline dorul,
apucau lopata
să-și mai uite fata,
și munceau cu frații
de râdeau Carpații,
și cântau și ei,
alături de lei,
din zori până'n seară
pentru Neam și Țară !

Se oprea în loc
Bistrița de foc
prin râpile poance,
mai presus de Toance,
că așa flăcăi,
n'a văzut pe văi . . .
Când pornea la vale
pe întinsa cale,
cântecele'n valuri
răsunau pe maluri
doină legionară,
pentru Neam și Țară !

Soarele zâmbea
de mult ce-i plăcea,
că-i vedea bronzați,
pe culmi de Carpați,
biruind dușmanul,
lângă Căpitanul,
pe care-l iubea
ca pe nimenea.

Il ferea gelos
ca pe-un Făt-Frumos,
de ochii cei răi
din câmpii și văi
și mi-l ascundea
cum se auzea,
de vreun poteraș
pornit din oraș.
Lângă Căpitan,
soarele vulcan,
cânta plin de pară,
pentru Neam și Țară !

Luna cea geloasă
ieșea somnoroasă,
dup'un colț de stâncă,
cam timidă încă . . .
Dar văzând feciorii,
o prindeau florii.
Se schimba'n crăiasă,
cu straiu de mătăasă . . .
Își punea vopseală,
pe fața ei pală . . .
Își punea inele,
meteori și stele . . .
Și-atârna cercei,
să-i prindă pe lei.
Și cânta'n surdină,
a nopții regină,
ca o legionară,
pentru Neam și Țară !
Mândri năzdrăvani
și mândri Țurcani,
pe culmi de Rarău,
lângă Dumnezeu,
ridicat-au casă,
pentru-a lor mireasă,

aprinzând pe loc,
pân' la cer un foc
și-alintând cu cântul,
să'nblânzească vântul...
au cântat o vară
doină legionară,
pentru Neam și Țară!

— “De când te-au legat la post
spune-mi, bade, unde-ai fost,
câ de când nu te-am văzut
multă apă a trecut
pe Moldova noastră'n jos
și s'a stins ce-a fost frumos.
Frunza'n codru-a vestejit,
boii'n jug au tot mugit,
copilași-au plâns în vatră...
frunza cade, câinii latră...
n'am mai fost nici pe Rarău,
nici la stână'n Giupalău,
nici la nunți, nici la botez,
nici la mama, de mă crezi...
Numai Popa știe leatul
de când mi-au luat bărbatul,
c'am oftat cu furca'n mâini
și-am trăit de azi pe mâini...

— “Tare mă rogi, măi nevestă,
să-ți povestesc de năpastă,
dar de-aici, din închisoare,
cum să-ți spun tot în scrisoare?!...
Când mi-ar trebui vieți,
din seri până'n dimineți,
să-ți înșir ce-am pățimit,
pentru neamul prigonit!...
Îi fi tu ca vai de tine,
dar neamul nu stă mai bine!

Hei, nevestă, scumpa mea,
a căzut din cer o stea,
când jandarmii m'au luat
și m'au pus după lăcat,
pentruc'am voit o Țară
ca un cer de primăvară,
cum a vrut-o Căpitanul,
când și-a îmbrăcat sumanul

și-apoi, cu noi a pornit
la cosit și plugărit...
Cu studenți-a ridicat,
tabere din sat în sat,
muncitorii dând năvală
pe ciocan și nicovală...
Au pornit, lele, în zori,
țărani, studenți, muncitori,
să clădească drumuri mari
pentru pași de legionari...
Dar bandiți și trădători,
i-au băgat în închisori...

Când văzut-au mușchetarii,
cât îndură legionarii,
au pornit cu Nicadori,
să-i culce pe vânzători,
cum a fost pe la Sinaia
când sa'tins mai mult vâpaia...
Și-au pornit cu Decemviri,
toți flăcăi ca niște miri,
să le-arate că-i aman
de te-atingi de Căpitan...

Dar Vodă s'a dumirit
că nu-i vreme de glumit
și-a'nceput cu grabă'n Țară
vânătoare legionară,
împușcând în ziua mare,
mândre cete legionare
închizând cu zeci de mii,
moșnegi, flăcăi, și copii,
ținându-i în închisoare,
fără hrană, fără soare,
fără cruce, fără carte,
Satana să-l aibe'n parte!...

M'au lăsat zile flămând,
să le spun ce am de gând...
m'au bătut, nevestă, crunt,
să spun frații pe-unde sunt...
m'au purtat din post în post
și m'au pus la adăpost,
într'o bortă sub pământ,

fără soare, fără vânt,
fără pat și țol pe mine,
ca să simt cât e de bine,
de dau totul pentru Țară
și Mișcarea Legionară.

Hei, nevestă, ce să-ți spun...
Fă-ți cruce că nu-s nebun!...

Pentr'un moment părea c'ați triumfat,
prin trupurile calde legionare,
ce le-ați ucis
și le-ați întins,
în piețe publice,
pe margine de șanț sau de păduri...
Păgân altar!
Din ordinul dement al unui rege care
era al Țării cel mai crunt tâlhar...

Ați omorât trei legionari pe fiecare județ,
iar pe'nchisori
și lagăre de concentrare,
un lot de sfinți
de zeci de ori mai mare...

Pentr'un moment părea c'ați triumfat,
căci Țara'ntreagă'n marmuri de spaimă...
Cutremuratu-s'au și morții în morminte
când ați purtat,
prin fața operei nelegiuite,
multimile neștiutoare și'ngrozite...
Și nu le-ați spus
că i-ați ucis nevinovați,
că regele și demnitarii Țării
s'au transformat în bande de cruzi descreerați!...

Pe Neron, însuși, l-ați lăsat în umbră...
El s'ar ascunde astăzi de rușine,
cu toți tiranii vremilor trecute,
căci ucenicii au ucis mai bine!...
O, nimeni dintre "Marii Democrați"
n'a protestat,
când se smulgeau din închisori,
de prin spitaluri,
de la altar
și de la coarnele de plug

și se'mpușcau, fără sentință, legionarii...
În timp ce vânzători de Neam și cer,
dansau și ne vindeau fruntarii
la Nistru, Tisa și Cadrilater!

O, nimeni nu s'a ridicat,
nici liberali, nici țărăniști,
iorghiști, sau alți socialiști,
să spuie NU! atâtor nedreptăți,
sau să arunce în balanța vremii
un cât de mic protest, măcar!
atunci când fiarele și lașii din Palate
s'au repezit ca tigri,
pe tineretul legionar!...
Când l-aruncară'n gropile comune,
fără de cruce
și fără de sicriu...
când peste Căpitan și-atâți eroi
scâldați în vitriol,
turnară placă de ciment...
ca nu cumva să iasă într'o noapte din morminte
și să-i privească'n ochi pentru'un moment!...

Ehei, năluci!
părea c'ați triumfat din nou,
'n luna lui Cuptor,
cu gloatele venind din Răsărit...
Dar n'a vrut Dumnezeu din cer
să vă'nfruptați
din suferința neamului rănit...
Tovarășii v'au alungat la rândul lor,
ca pe slugoi,
să rumegați asupra libertății, în exil...
și-atâția "patrioți" negliobi
ce-au stat indiferenți, de-oparte,
s'au bucurat,
sau chiar au tras și ei
alături cu dușmanul,
în noaptea Sfinților Bartolomei...
trezitu-s'au prin închisori,
pe la Canal,
prin lagăre de concentrare...
să aibă timp să mediteze la destinul
ce-l pregătiseră
Mișcării Legionare!

De-aceea, după voi nu a plâns neamul,
atuncea când v'au strâns între curele,
tovarășii cu care-ați pactizat
și v'au svârlit zâmbind
după zăbrele...

Nicio suflare'n Țară
nu s'a cutremurat
în fața-atâtor patimi,
când v'au închis, bătut...
sau v'au "reeducat"...
căci Țara'ntreagă pentru voi
nu mai păstrase lacrimi!...

O, voi din începuturi purtați vina...
Când la semnalul lui Codreanu din Dobrina
ați ripostat cu silnicie
și teroare,
cu închisori
și cruci legionare...
În timp ce peste Nistru'n răsărit
se pregătea prăpădul ce-a venit...

Din mii de trupuri schingiuite legionare,
din miile de gropi ce ne-ați săpat,
privim cum v'a bătut Domnul de tare
și vă iertăm
de tot ce-am îndurat...
Că ne-ați bătut la tâlpi ca pe pungași,
că ne-ați purtat în lanțuri Țara'ntreagă,
că ne-ați închis alături de ocași...
Când, pentrucă voiam să salvăm Neamul,
ne-ați pus la zid,
ne-ați umilit
și ne-ați ucis,
Noi vă iertăm, căci poate...
așa fusese scris!...

Dar pentru groapa ce-ați deschis-o națiunii,
pentru trădarea
și-umilirea-atâtor gloate
Am vrea să vă iertăm...
dar nu se poate!...

Mireasă mândră,
cu livezi în soare,
cu munții grei de brazi,
de cerbi,
de ciute,
cu dealuri de făget
bogate,
tu ești simbolul gloriei trecute
și-al viitorului
de măreții visate!

Din creștet
cade Bistrița în muget,
mușcând cu furie
din stânci și maluri...
Siretul șerpuiește
prin câmpii domoale...
Moldova se îndoiaie
după dealuri,
iar Prutul
se urnește lin sub soare,
în timp ce Nistrul
stă de veghe la hotare...

În mânăstiri
de veacuri dorm Voevozii
și meșterii
de biblîi și ceasloave...
Sub brazde 'nsângerate,
Hatmanii și Aprozii
își odihnesc străbunele-oseminte...

O, Bucovină!
ți-e glia plină
de relicve sfinte!...

LEGIUNII

(la 40 de ani dela înființare, sub crucea
lui Moța și Marin, din Majadahonda)

Trecut-au patruzeci de ani
de când tu ne-ai deschis destinul,
să ne-aruncăm între dușmani...
Să ni se sbată sufletul
cu zbucium și răscoală,
și să ne plângă carnea
cu foame și cu boală...
Din închisori în închisori
să ne tot poarte,
și fruntea s'o'ncunune
cu laurii de moarte...

Ne-au chinuit ca pe martiri,
ne-au umilit ca pe Cristos,
când ne-aruncau la bestii în arenă,
să vadă cum se moare de frumos...

Făcut-au din noi, oameni cu păcate,
martiri și sfinți!
Ce peste munți de suferinți,
te-am preamărit în pragul renunțării,
te-am adorat ca pe-o crăiasă,
și te-am cântat în psalmi de biruinți!...

Dar într'o zi de groază pentru neam,
Călăi ne-au răpit pe mândrul Căpitan,
crezând că fără de păstor
ne-om înfunda în mlaștinile'n care
și-Arhanghelii se prăbușesc
și mor...

O, Legiunea mea!
noi te-am urmat,
umplând cu cântece
și trupuri calde,
mormântul
ce ți-au fost săpat...

Iar azi,
la trei decenii de atunci,
reînviați ca Phoenix, din moarte și din chin,
noi, legionari,
de peste mări și țări,
îngenunchiem la crucea lui Moța și Marin...

Suntem aici, prezenți, din harul cel ceresc!
prin tot ce pentru tine ne-a durut,
prin toți ce pentru tine-au suferit,
prin toți ce pentru tine au căzut,
sau în credința legionară au murit!...

Iar mâine când,
ne vom întoarce iar în lume,
ca jurămintele'nnoite la izvor,
vom lopăta senini
prin toancele vieții,
sub steagul tău nemuritor...
Sub ale tale sfinte
și eterne vreri,
spre-a neamului de mâine
Primăveri!...

CONVOIUL MORȚII

(In memoriam: Radu Zus, Spiridon Jitariu, Dumitru Soroceanu, Teodor Dubovinski, Ion Gemeniuc, Nicolai Gherman, Petre Lates, Ion Răuț, Franz Regwald, Nicolae Strugaru, Teaciuc Ghiță Toceanu, prieteni și camarazi de luptă bucovineni, asasinați în noaptea de 21/22 Septembrie 1939, în diferite părți ale țării)

In zăngănit de lanțuri și cătușe
pornesc flăcări țării în convoiu...

E ora înălțării și-a credinței
când stafii se'nfiripă din neant
și se'ntâlnesc la cumpănă strigoi...

Pe bolta cerului nu-s stropi de stele
și nici harbuji de lună
ca să-i vadă...

nu-i nici măcar un martor,
un trecător târziu,
să povestească lumii
de crimele nebune
ce s'au înscris aici,
în noaptea neuitată
din luna lui Râpciune...

Sute de legionari în floarea vieții
pășesc învăluiți în giulgiul morții
de-alungul drumului fără sfârșit...
dar fruntea li-i senină
și ochiul liniștit...

Deși legați cu lanțuri și cu funii,
credința lor e cel mai tare scut,
când sunt mânați în noapte ca o turmă,
spre un destin necunoscut...

Feciorii-și fac în sine semnul crucii,
câci brațele li-s strânse în cătușe.
Pe buze murmură o rugă sfântă
pentru vreo mamă, soră,
logodnici și soții,
sau copilași, cu zâmbet de păpușe...

Și-apoi, o rugă pentru Căpitan,
pentru Legiune,
pentru neam,
și poate, o rugă de iertare
pentru dușmani,
pentru călăi,
c'ășa e scris în legea nevăzută
a celor ce-au deschis în veacul nostru
alte căi...

Atâtea rugi!
pentru cei morți,
pentru cei vii,
pentru bătrâni,
pentru copii...
atâtea rugi se'nalță lin spre cer
șoptite'n duhul Gârzilor de Fier...

*
**

Un semn de undeva s'a dat
— l-au înțeles îndată, zbirii —
convoiu s'a oprit
și toți feciorii au simțit
că le-a sosit de-acum și lor
momentul nemuririi...

Cu prima salvă trasă
s'au prăbușit flăcări la pământ...
ecoul s'a sfârmat în fund de văi
iar glia
s'a'nroșit cu sânge cald
și sfânt!...

Pe trupuri,
s'a lăsat
tăcere de mormânt...

Dar înc'un strigăt
s'a ridicat în noapte,
spre paznici nlemniți,
spre cerul îngrozit:
"Trăiască Legiunea,
Trăiască Căpitanul!"
Un strigăt peste moarte,
un strigăt peste veacuri,
a rostit!...

Atunci, a răbufnit a doua salvă,
pe ultimii flăcăi i-a înghițit
tăcerea și genunea...
Dar peste trup și suflet
i-a'mbrățișat pe toți,
legenda și minunea!...

Se scurge roua grea,
din trupuri încă calde...
se mai preling în iarbă stropi de sânge...
Cu fața la icoană,
sau tresărind din somn,
Țara îndoliată,
cade'n genunchi și plânge...

Nici luna n'a privit,
nici stelele nu fură mărturie
în noaptea de calvar, de moarte și urgie.
Ci numai morți nevinovați,
numai călăi,
prin piețe publice, prin munți, prin văi...

Dar, pe de-asupra tuturor
mărturisit-a, peste veacuri,
credința 'n Dumnezeu!...

ISUS ÎN CELULĂ

(În memoriam: Valerian Irimiciuc, Traian
Țăran și Luchian Cozan, țărani legionari
din Câmpulung și camarazi intimi de luptă,
asasinați la 21 Sept. 1939 și expuși trei
zile în piața abatorului din Câmpulung)

— “Era noapte târzie...
începu în zori, un camarad de celulă,
aruncând la o parte pătura
de pe trupul mucenicit
de frig,
de foame,
de hulă...

— “Era noapte târzie,
și voi dormeați
cu păturile trase
peste întrebări nerăspunse
de veacuri și de eri,
peste ruini de primăveri...
Când ușa de celulă
s'a dat domol la o parte
și'n prag a apărut Isus,
în toată măreția-I
dătătoare de viață și moarte...
Sub cununa de spini
— surâsul vag...
În coastă, pe mâini, pe picioare
— picături de sânge
și soare...

Apoi, s'a plecat către un camarad:
— “De-acuma, fii liniștit, copile,
câci suferințele tale
s'au tămăduit cu lumină din lumină.
La poarta închisorii, te-așteaptă Domnul
cu'n blid încărcat de rouă
și libertate deplină!...

In noaptea următoare,
înainte de a cânta cucușii de zori,
pe poarta din dos
(să nu dea cumva peste trecători)
l-au scos paznicii pe bietul camarad
și i-au dat libertatea promisă
de Domnul . . .
la loc de verdeță,
la loc de odihnă,
în umbra măreață a unui brad . . .

TE-AM AȘTEPTAT SĂ REVII, CĂPITANE !

Te vei ridica odată,
de sub pământ,
să-ți numeri cetele
de ucenici "nebuni"
ce te-au urmat dincol' de noaptea blestemată
și au crezut
până la urmă,
în minuni ! . . .

Și nu te vei mira deloc
când, din sutele de mii
ce te-au urmat în vremuri bune,
ți-or ieși'n cale, cu fruntea sus,
numai acele cete de stafii
ce vor striga peste decenii
de prigoane :

"Te-am așteptat,
să revii,
Căpitane !"

Mă doare tâmpla de atâtea pagini
ce niciodată nu le-ași scrie poate,
de n'ar forma în mîntea mea cu toate
un Prometeu în lanțuri de imagini...

Căci dacă mă cuprind și-acum florii,
gîndind la luptele de altădată,
eu scap — punând pe rima cea bogată —
arcușul greu de note al viorii...

Din mii de cruci și ani de închisoare
întruchipez o lume de icoane,
de basme și legende legionare...

Sub fruntea 'nrourată de broboane,
o văd urcînd pe axe milenare,
spre Steaua ce lucește 'n depărtare!...

(Lui Ion Turcan, fost șef legionar al Bucovinei,
căzut pe front la 19 Sept. 1941 și lui Ion
Gorcea, la fel căzut pe front)

Spre vârful din ceață,
pleșuv și stingher,
parcă te cheamă o voce
de undeva, din cer...

Iar tu, legionar,
te urci,
te urci mereu,
sperînd că-L vei găsi
pe Dumnezeu...

Tu sui mereu,
spre vârful cel de stîncă...
— cât am suit?...
— cât mai rămîne încă?!...

Cu trupul frînt
și learcă de sudoare,
tu te târâști
spre razele de soare...

O! te-ai gîndit vreodată
că drumu-i de prisos,
cînd ai pornit spre culme,
cu vrerile de jos!
Un bulgăre mai mult
pe vîrfuri carpatine,
schimba-va oare mâine,
destinul lumii 'n bine!...

Dar tu tot urci,
cu crezul tău în suflet
și cazii din când în când
— de soare însetat,
de Dumnezeu flămând —

Tu urci și cazii
și iarăși urci și cazii,
cu ochii ațintiți
spre culmea fără brazi...
spre care te îndreaptă
destinul tău de fier,
isbit de uragane,
dar luminat de cer!...

ÎN DUHUL MARILOR RUPTURI

O, de ne-am rupt de voi,
stăpânitori de veacuri,
și am plecat pe drum stâncos,
săraci ca Moșii, meșteri
de revoluții și ciubare...
de am pornit strigoi
ai unei alte lumi,
ce-avea să se'nfiripe
în troițe și'n altare...
Noi am făcut-o
pentru neamul cel flămând,
ce-și număra durerile cu carul...
Noi am făcut-o din respect
și'n sfântă misiune
și pentru dreptul lui
de a privi de sus,
peste adunăturile
ce i s'au suprapus,
sub care-a supraviețuit ca prin minune!...

O, când ne-am rupt de voi,
stăpânitori tirani,
și am pornit vârtej, să pedepsim
huzurul palatelor haîne
să dăm mâncare
celor flămânziți,
să-i îmbrăcăm pe cei umili
și goi,
ca'n vremile trecute de haiduci,
Voi ne-ați urât, dincolo de mormânt,
și n'ați lăsat
nici să ne puie la cap, cruci!

Ne-am rupt de voi,
stăpânitori avari,
câci n'am voit să fim
din lumea voastră
cu viței de aur
și cu bogate sinecure...
Noi am ales jertfa,
hulită și ingrătă,
revolta sugrumată,
cu Horia pe roată,
și capete rostogolite de panduri..
Am ales jertfa
lui Iancu, alergând nebun prin munți,
trădat de împărat,
dar venerat de gloate...
Am ales jertfa
haiducilor cei crunți
căzuți neînfricați
pentru o palmă de dreptate...
Am ales jertfa
tăcută, dar prezentă
a rândurilor nesfârșite de iobagi,
purtând pe creste sterpe,
umilința milenară,
foamea,
desnădejdea,
în inimi și'n desagi...

De-aceia, o generație întreagă de vulturi
s'a rupt pe veci de voi,
de intrigi și de uri,
și și-a crestat o viață aspră, nouă,
în "*duhul marilor rupturi*"!...

BATE, PÂN'CE SUFLETU-MI S'O DUCE

Bate, frate jandarm,
bate, frate polițist,
în pieptul deschis și fraged,
în tălpile dureroase,
bate, cum ți-a fost poruncit,
până mi s'o scurge
și măduva din oase...

Bate, fără milă
în inima asta sângerândă.
Bate, cu vâna de bou,
ca să crească mai mândră, mai curată
credința omului nou!

Bate, că ne trebuiesc munți de lacrimi
și de suferinți,
ca să scăpăm din carnea vremii
și să ne ridicăm spre sfinți!...

Bucuriile lumii,
bucurii trecătoare,
se uită ușor...
Azi râdem împreună,
mâine-s uitate
scânteiele lor...

Doar cei ce-au gustat din paharul amar
al durerii comune
nu se despart în veci...

Bate, frate, vârtos
să ți se'ncâlzească mâinile aspre
să svârle scântei privirile-ți reci...
Iar eu, să-mi aduc aminte și'n mormânt,
c'ai făcut din mine un sfânt!...

Bate, bate, să mă omori
și Dumnezeu te ierte!
câci tu nu știi ce faci
și căile ce urmezi nu-s drepte...
Bate, frate jandarm,
Bate, frate polițist,
câ n'oi scoate un scâncet
atât cât mi-o fi dat să rezist!

Când îmi voi da însă duhul
în mâinile tale
și vei răsufli ca după-un urcuș greu,
te vei gândi poate,
pentru întâia oară,
la păcatul făcut,
la neam
și la Dumnezeu!...

Bate, c'asa ți-i hărăzit destinul,
Bate, pân'ce sufletu-mi s'o duce...
câci nici Cristos n'ar fi înviat
de nu l-ar fi pironit pe cruce...

(In amintirea deținerii la Prefectura
de Poliție din Cernăuți — Dec. 1938)

Stau rezemat pe marginea de pat
și mă boldesc în grotă de 'ntuneric.
Îmi evadează gândul
și sufletul prădat,
dar trupul mă trădează,
gemând ca un nemernic...
Încheeturile-mi sunt grele ca de plumb,
stomacul urlă dup'un colț de pâine,
și încă-atâta noapte
m'așteaptă până mâine!...

Ce strâmtă este lumea
— trei metri 'n lung,
doi metri 'n larg —
între pereții murdăriți de sânge!...
De nicăieri n'apare un catarg...
— tot sensul vieții se destramă
și se frânge!... —

Mă prăvălesc ca un buștean pe spate,
mă prind de tâmple
și 'ncep să urlu 'n noapte...
— un lup flămând,
scrâșnind din dinți...

Mă bat cu capul de pereți
și mă arunc pe lespede
de ghiță...
— un snop de suferinți...

O! fie'n voia Ta și-acest pahar,
ce mi l-ai pritocit cu-atât amar...
Mă prăbușesc de-acum ca o nălucă
pe patul gol de fer...
șivoaie de sudoare mă apucă
și-mi spală trupul
pentru cina cea din cer...
iar ochii plini de suferinți
mi se dilată
și se'nchină,
spre-un sol, venit de Sus,
până la gratii,
ca să-mi aduc'o fărâmură de lumină...

REBELUL

(În memoriam: Ion Nemțeanu, Pandur al
Câmpulungului, căzut pe front, în Bata-
lionul de jertfă — Sărata, și Vasile Budai,
împușcat pe stradă la 21 Ianuarie 1941,
în București)

Acuși mă leg
de-un bulgăre de lut,
acuși visez
palate medievale
și mă avânt
pe linii verticale,
acuși mă prăbușesc
și-o iau dela 'nceput...

Acuși călătoresc
pe culmea desperării
și mă înfund
în mlaștini fără fund,
ca viermii după ploaie
mă ascund,
sau mă arunc, ca Lucifer
în largul mării...

Acuși mă prind
înflăcărat de-un vis,
când cerul îmi zâmbește
ca de nuntă...

Dar lutul greu
mă trage spre abis
și pe hotar,
cu sufletul se 'nfruntă...

Sunt doar o creangă
răzimată 'n vânt,
În timp ce timpul
ca un fulger trece
și vine moartea
— veșnică și rece —

să 'ncheie
agonia unui cânt...

O, Doamne !
de mi-i scris
să fiu înfrânt,
atuncea, cel puțin,
să fiu rebel !
Să nu mă prindă moartea
ca pe-un miel
ce 'ntinde gâtul
ca să-i fie frânt !...

Șapte meșteri mari
— primii legionari —
din Iași au pornit,
având de zidit

Țară ca un soare,
ochii să 'nfioare,
inima s'avânte,
barzii să o cânte...

Corneliu Codreanu,
Moța Orășteanu,
cu alți cinci flăcăi,
au pornit pe văi,

au suit la munte,
pe piscuri cărunte
și s'au dus spre Mare
— la capăt de zare —
taberi ridicând,
de fapte și gând...

Din flăcăii cei voinici,
făceau calfe și-ucenici,
dăltuind zidari de țară
în Mișcarea Legionară.

I-au trimis apoi cu mii,
să toarne noi temelii,
să dureze pe vecii,
pentr'o perlă legendară :
— patria legionară...

Hei, din zori și până'n seară,
zidea Legiunea 'n țară
și pe brațele-i de fer,
urcau zidurile 'n cer!

Dar dușmanul s'a trezit
și din umbră a pornit,
zidul să mi-l prăbușească,
pe zidari să mi-i zdrobească...

Atunci Moța Orășteanul
a simțit ce vrea dușmanul
și avu în noapte-un vis,
ce cu viața lui l-a scris:

El în vis parcă vedea
câ zidirea iar creștea
și se întindea în zare,
din Rarău până la Mare,
dela Dunăre 'n Crișane,
peste svârcoliri dușmane!

Dar îi vedea pe zidari,
cum în loc de pietre mari,
puneau trup de legionari
și îl tencuiau frumos,
cu credință în Cristos,
pentru perla legendară:
— patria legionară!...

El pe gânduri n'a mai stat,
pe Marin l-a mai luat
și alți cinci meșteri zidari
— cei mai falnici legionari —
și-a pornit voios să moară
în Spania surioară,
unde se lupta Cristos
cu diavolul furios...

Și — cum a văzut-o'n vis —
pentru cruce-a fost ucis,
luându-l și pe Marin
spre cerescul baldachin...

Când în Țară i-au adus,
din Răsărit în Apus
și din Nord până în Sud,
de lacrimi pământu-i ud...
Iar când frații i-au zidit,
neamu 'ntreg a înlemnit,
văzând zidul cum creștea,
Țara 'n jur o cuprindea...

Numai dușmanii scrâjneau
pe la colțuri se strângeau,
pe furis se sfătuiau...
Într'o noapte fără lună,
să cadă ca o furtună,
surpând zidurile tari,
ucigându-i pe zidari...

Când simțit-a Căpitanul
câ s'apropie orcanul
și că dușmanii din Țară
s'au unit cu cei de-afară,
Țara s'o sfărâmițească
și poporul să-l robească,
a avut și el un vis,
ce cu viața lui l-a scris:

— "Ca mâine vei cimenta
zidul cu viața ta
și-i lua cu tine mii
din ai Neamului copii
și-i vei pune'n zid de vii

— zidul să rămâie
peste vesnicie...
să nu-l surpe nori,
nici năvălitori,
nici crunte prigoane...
Să crească icoane
cu fruntea la cer:
Gărzile de Fer!...

Așa, mări, s'a'ntâmplat...
Sânge valuri s'a vărsat,
neamul s'a cutremurat...
Câți zidari au mai scăpat

umblă prin păduri,
pe la cotituri,
în loc de mistrie,
le-a fost dat să fie,
pistoale să 'ncingă,
moartea s'o învingă...

Doar cei ce s'au dus,
scăpând spre Apus,
tot zidesc mereu...
 Zidul crește greu...
 dar nu se clintește,
 nu se prăvălește,
 câ-i pe temelii
 de-oseminte vii...
 tencuiala lor,
 crezul miilor:
 al moșnegilor,
 al feciorilor,
 al copiilor,
ce-au visat o Țară:
— perlă legionară!...

MIORIȚĂ LEGIONARĂ

N'a mai fost în țară
stână legionară,
ca a lui Țâmpău
pe vârful de Rarău.
N'a mai fost fecior,
mai cuprins de dor,
dor de haiducie,
dor de codrenie...
Când porneau prigoane,
în sus spre gorgoane,
buciumu-i suna,
codrii-i aduna
și puneau pe fugă,
suflete de slugă...

Dară o mioară,
cu ochi de cicoară,
Parcă se usca,
iarba n'o gusta,
ci zăcea pe dungă,
cât e ziua lungă,
și cum tot gemea,
parcă îi spunea:
"Vor veni ca mâini,
poterași haini,
ce te-or fereca
și te-or vătăma.
Te-or pune în zori,
în reci închisori
și'n noapte cu vânt,
în negrul mormânt..."

— Hei, mioară laie,
laie, bucălaie,
nu te mai plângea,
după soarta mea.
Ci de-o fi să cad,
fulgerat de iad,
să-i spui mamei mele
c'am suit la stele
ca un năzdrăvan,
după Căpitan.
Că mă plimb prin nori,
tot cu Nicadori
și cu Decemviri,
că și ei sunt miri,
ce s'au rupt de jos,
când a fost frumos,
să lege de cer
Gărzile de Fer...

Să-i mai spui curat,
c'am cutreerat,
Țara'n lung și'n lat:
din Rarău la Mare,
taberi legionare,
zeci de închisori,
cu mii de feciori,
cu falnici țărani,
cu mândri ciobani,
val de cărturari,
cu suflete tari,
și de muncitori,
aprigi luptători...
Și mi-a fost să văd
lacrimi și prăpăd,
pădure de cruci
sfinte de haiduci...

— Spune-i deci, mioară,
dragă surioară,
c'am călătorit,
cum mi-am hărăzit,
când spre Răsărit
și când spre Apus,
de credință dus.
Țara'n sus și'n jos,
cum îi stă frumos,
unui legionar,
cu ochii de jar,
ce-a jurat să'nchine
viața-i de mai bine,
să ducă spre cer,
Gărzile de Fer.

— Și-i mai spune iară,
c'a fost pentru Țară,
pentru neamul care
suferă și moare,
când ne-am despărțit
și-am plecat grăbit,
lăsând-o plângând,
prin munți colindând,
cu păr despletit
și gândul cernit...
Iar de-o fi să vezi
prin flori de livezi,
una mai frumoasă
și la port aleasă,
de cât ai văzut
de când te-ai născut,
du-te și alină,
durerea-i haină.
Spune-i cât de greu,
mi-a fost pasul meu,

căci în viața mea,
n'a fost altă stea,
mai strălucitoare,
mai ruptă din soare,
ca draga-mi Ileană,
Leană Cosânzeană,
ce colindă valea,
ca să-și stingă jalea,
jalea ce-o omcară,
Mioară, mioară...

— De-i vedea apoi,
pe poteci de oi,
trecând camarazi,
drepti ca niște brazi,
să le ieși în cale,
la stâna din vale,
pe poteci mărunte,
să-i duci pân'la munte,
unde mi-e mormântul,
să-mi fluere cântul
cel de haiducie
și de codrenie...
Nimeni să mă plângă,
codrii doar mă strângă
și mă înconjoare
șipot de izvoare...
Să-mi străpungă vântul
cu sulii mormântul,
Iureșul să fie
ca o bătălie,
pentru neam și Țară,
Țară legionară...
Să simt pân'la cer
Gărzile de Fer.

SUB CRUCEA DIN PIETROSUL

Ne-am întâlnit cândva în viață
pe munții cei semeți,
sub crucea din Pietrosul,
doi drumeți...
veniți din lumi de veacuri ne'nțelese:
tu, din conacul boeresc,
eu, din bordeiul celor ce slujesc...

În timp ce tu urcai încet la cruce
fugind de lumile bogate și caduce,
eu mă urcam după un picur de dreptate
pentru țăranul
ce mi-e tată,
mi-e mamă,
mi-e soră
și mi-e frate...

Ajunserăm sub cruce amândoi:
tu rupt de casa 'nbelșugată,
de trecut...
iar eu plecat cu gândul dela coasă,
de la plug,
să cuceresc dreptate pentru cei
ce până astăzi n'au visat
și n'au avut...

Acolo am simțit că suntem frați
de suferințe, de speranțe și de cruce;
c'acelaș gând și-acelaș verde steag
spre vârfuri nevăzute ne conduce...
cân tine, fiu de domn
și'n mine, fiu de sat,
se împletesc bătrâne rădăcini
de dragoste și jertfă pentru neam,
neam crunt bătut de soartă...

O, parcă s'a deschis atunci o poartă
în norii de pe pisc,
spre soare...

și noi suiam spre culmile de-argint
cu pieptul ars de razele-i fierbinți
și sufletul setos de biruinți...

CUM NE-O FI SCRIS DE URSITOARE...

Fără murmur ați luat crucile'n spate
și cântând ați pornit spre pădurea ghemuită'n zare...
în timp ce noi,
rămași cu frunțile brobonite de spaimă,
număram îngroziți clipitele nebune
ce săpau nemurirea între voi și noi...

gândurile noastre,
metanii pentru cei plecați să moară
în crezul verde, legionar...
și pentru cei ce i-or urma,
de va fi să ne adune
și legați cu funii
să ne ducă,
pe drumurile voastre de vifor și nălucă...

Veni-va oare 'ndată rândul
și pentru-al doilea convoi?!...
Cum ne-o fi scris de ursitoare...

O, Doamne,
fii pe-aproape,
când vor tăia cu mitraliera în grămadă
și ne-or svârli ca niște snopi,
în besnele adânci din gropi...

În noaptea cea de toamnă
 — rece și sumbră —
 când au lovit mișcii
 și trădătorii din umbră,
 sute de stele
 s'au prăbușit de pe cer,
 ghemuitu-s'a neamul de durere în ungher,
 și-au gemut în mânie surdă,
 Gărzile de Fer!

Zile și nopți de-arândul
 — trupuri transformate'n stâncă
 și sufletu'n pustie —
 clocotit-au inimile legionare
 sub trista urgie...

Pentru clipele sperate:
 — din mândrele lor vreri,
 din soarele cel sfânt de pe cer,
 din iconostase și altare,
 Nu le-a rămas decât ochii să plângă
 și inimile răstignite
 la răscrucea cea mare,
 din care va porni cândva spre înviere
 tot neamul prădat de eroi,
 de sfinți și de martiri,
 tot neamul terfelit de uneltiri
 și condamnat
 la minciună și tăcere!...

O, cine știe cât vom rătăci
 în drum, spre libertate!...
 Din temniță în temniță,
 și din celulă 'n celulă
 cu trupurile dărâmate,
 cu sufletele terfelite'n hulă
 și'n sudalmă,
 cu vrerile neputincioase
 strânse'n palmă!...

Dar într'o bună zi,
 de-aci un an sau un deceniu,
 când s'a depune drojdia din must
 și ne-om uita prin vinul amintirii,
 vor încolți din sânge și dureri,
 esența sublimată a iubirii
 și mugurii sprințari de primăveri...

Îmi pare că și tu ai fost închis,
veo cinci sau zece zile...

Eu stau de ani cu mâinile 'n cătuși
și mă boldesc în calendarul fără file...

Îmi pare că și tu ai cunoscut
durerea 'n care ne-am scaldat...

Dar într'o zi te-ai dus hain,
căci ne-ai vândut și ne-ai trădat...

În fața trupurilor noastre suferinde
acum fără rușine vii din nou,

să ne sfidezi cu zâmbetu-ți de Iudă.
Să faci din fiecare un erou...

Sub ale tale lovituri de ură
îmi va țâșni din mii de bube,

puroi amestecat cu sânge
și va'mproșca pereții-acestei hrube...

Ia-mi carnea toată, că nu poate plânge,
dar lasă-mi sufletul să iasă'n libertate,

ca să se roage pentru trădător și fiară...
ca să se roage pentru tine... frate!

(Lui Dragoș Popovici și Octavian Balau,
asasinați la 17/18 Februarie 1939)

Cu fruntea sus, tu, frate legionar,
și ochii răzimați pe depărtare,
păreai ieșit deja din lutul strâmt,
păreai intrat de-acum în liniștea cea mare.

Așa mi-ai apărut,
când te-au luat călăii

și-am stat încremenit în fundul de celulă
privind spre golul ce-ai lăsat 'napoi,
privind spre-un undeva de dincolo de noi,
spre-un punct strălucitor și dârz,

din care am pornit cândva nebuni,
să ne luptăm cu mlaștini și furtuni...

Și cum cătai transfigurat în zare
— momentul mi-a părut atât de lung! —

ai vrut să-mi spui ceva,
dar n'ai găsit cuvinte,
căci murmurai în gând un legământ...

Și dus ai fost cu visurile sfinte
într'o adâncitură neagră de pământ!...

PRIN MOARTE, LA VIAȚĂ!

La cei treizeci de ani
dela asasinarea
Căpitanului

Căpitane!

nici trei decenii de pământ
nu te-au svârlit la margine de gând,
și nu te-au smuls din legionare vreri...
Dar, nici dușmanii tăi de ieri
nu te-au uitat,
nu te-au iertat...

De sub stânca de beton,
tu ridicatu-te-ai în duh,
ca un iconostas, între pământ și cer,
iar trupul,
ți l-ai oferit altar,
pentru speranța 'n viitor
a Gărzilor de Fier...

Prin moartea crudă,
din noaptea cea cu ceață,
când s'au lăsat tăceri de plumb
peste pădurea Tâncăbești
și peste țara 'ndoliată,
flori de ghiată,
s'a împlinit minunea legionară:
prin moarte, la viață!

Din trupul strangulat,
ca'n Sfintele Scripturi,
ne-a inundat iubirea fără margini,
când neam și vise se prăbușeau
vertiginos, în hău...
ne-ai suîț vrerile
spre vârful tale de Rarău
și-ai ridicat o parte din cei buni,
la Dumnezeu!

Nu te-au uitat
și nici nu te-au iertat,
prigonitorii...
căci noi ți-am dus cuvântul surghiun
și l-am purtat pe mări
și pe oceane,
făcându-i din credință, scut
să biruiască'n
veacuri,
Căpitane!

Nu te-au iertat,
pentrucă-am sbucnit vijelioși
din catacombe,
de după gratii și lăcate,
din zeci de prigoane,
spre lumină și libertate!

Și pentrucă ți-am răspândit cuvântul
— rază caldă de soare —
în lumea întreagă:
în școli,
în fabrici,
pe ogoare...

Și l-am sădit
cu rădăcini de mit,
prin coclauri de munți
prin mărăcini de bărăgane,
să-l poarte de-apururi, în cele patru vânturi
de pământuri,
Căpitane!

TABLA DE MATERII

	pág.
Iubite cititor	7
Răvaș	8
Regăsire	9
Sol din celulă	10
Haiducească	11
Pelerinaj la cimitirul legionar din Predeal	13
Lui Aurelian Mândrilă	14
Mars din surghiun	15
Parada morții — parada învierii	17
Mă vei mai recunoaște oare... ?	18
Viziuni	19
Veni-vei să mă vezi	21
Ultima dorință	22
Doina închisorilor	23
Căpitanul	25
Exil I	26
Exil II	27
Exil III	28
Noaptea de Sfântul Andrei	29
O, neam creștin!	31
Sunați alarma!	33
Doină nouă	34
Se deschid mormintele	36
Destin valah	39
Cel ce-a vândut pe Domnul	40
Icoana patriei	41
Mărtișor legionar	43
Moș Crăciun I	44
Moș Crăciun II	45
De vorbă cu Dumnezeu	47
Legenda Legiunii	49
Scrisoare din pușcărie	53
Am vrea să vă iertăm	56
Cântare, Bucovinei	59
Legiunii	60
Convoiul morții	62

	pág.
Isus în celulă	65
Te-am așteptat să revii, Căpitane !	67
Un Prometeu în lanțuri de imagini	68
Urcuș	69
În duhul marilor rupturi	71
Bate, pân'ce sufletu-mi s'o duce	73
Celula n.º 8	75
Rebelul	77
Legenda zidirii legionare	79
Miorița legionară	83
Sub crucea din Pietrosul	87
Cum ne-o fi scris de ursitoare	89
Epilog de prigoană	90
Sublimare	91
Revederea cu trădătorul	92
Despărțire	93
Prin moarte, la viață !	94

Obra executada nas oficinas da
Sociedade Propagadora Esdeva — Lar Católico
Caixa Postal 73 — Juiz de Fora — Minas

